

UZASADNIENIE

Formularz UK1	Sygnatura akt	<i>IV K 259/20</i>	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	Z. B.	został uznany za winnego tego, że w dniu 1 lipca 2020 roku w A. działając wspólnie i w porozumieniu z G. B. wziął udział w pobiciu J. W. (1) w ten sposób, że kilkakrotnie zadał J. W. (1) ciosy kawałkiem metalowej rury hydraulicznej w kończyny	

		<p>dolne, kończyny górne i plecy, zaś G. B. dwukrotnie uderzył pokrzywdzonego pięścią w korpus, czym naraził J. W. (1) na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k., to jest o czyn z art. 158 § 1 k.k.</p>	
2.	Z. B.	<p>został uznany za winnego tego, że w dniu 1 lipca 2020 roku w A. działając wspólnie i w porozumieniu z G. B., grożąc natychmiastowym użyciem przemocy wobec J. W. (1) dokonał na jego szkodę zaboru w celu przewłaszczenia telefonu komórkowego marki S. (...) o wartości 500 złotych, to jest czynu z art. 280 § 1 k.k.</p>	
3.	G. B.	<p>został uznany za winnego tego, że w dniu 1 lipca 2020 roku w A. działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. B. wziął udział w pobiciu J. W. (1) w ten sposób, że Z. B. kilkakrotnie zadał J. W. (1) ciosy kawałkiem metalowej rury hydraulicznej w kończyny dolne, kończyny górne i plecy, zaś on dwukrotnie uderzył pokrzywdzonego pięścią w korpus, czym naraził J. W. (1) na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienia</p>	

		skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k., to jest o czyn z art. 158 § 1 k.k.	
4.	G. B.	został uznany za winnego tego, że w dniu 1 lipca 2020 roku w A. działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. B., grożąc natychmiastowym użyciem przemocy wobec J. W. (1) dokonał na jego szkodę zaboru w celu przewłaszczenia telefonu komórkowego marki S. (...) o wartości 500 złotych, to jest czynu z art. 280 § 1 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	dowód	Numer karty	
1. J. W. (1) jest znajomym Z. i G. B.. Pod koniec czerwca 2020 roku przebywał w miejscu ich zamieszkania. Pewnego wieczora, w czasie kiedy w domu pozostali G. B. i J. W. (1), G. B. wybił szybę w samochodzie należącym do Z. B.. Po tym zdarzeniu G. B. przeprowadził się do J. W. (1) i zamieszkał u niego przez kilka dni. 1 lipca 2020 roku G. B. wrócił do domu. Wychodząc od J. W. (2) zapomniał zabrać ze sobą cztery telefony komórkowe. Gdy tego dnia G. B. spotkał brata - Z. B., przyznał mu się do wybicia szyby w jego pojeździe. Powiedział też, że namówił go do tego J. W. (1).	Wyjaśnienia Z. B., Wyjaśnienia G. B., Zeznania J. W. (1).	52, 90, 111v, 293v 84, 97, 106v, 293 70,43v	

<p>Z. B. zdenerwował się tą sytuacją, a swoją złość skierował przeciwko J. W. (1). Postanowił dać J. W. (2) nauczkę za poróżnienie go z bratem.</p>			
<p>2. Z. B. zadzwonił do swojego kolegi o imieniu K. i poprosił, aby ten zawiózł go do miejsca zamieszkania J. W. (1). K. obiecał, że zawiezie go późnym wieczorem. Po tym Z. B. skontaktował się z J. W. (2) i umówił się, że około godziny 23ej przyjedzie do niego po odbiór telefonów komórkowych pozostawionych przez G. B..</p>	<p>Wyjaśnienia Z. B., Wyjaśnienia G. B., Zeznania J. W. (1).</p>	<p>52, 90, 111v, 293v 84,97,106v, 293 70,43v,294v</p>	
<p>3. Około godziny 23:00 Z. i G. B. zostali odwiezieni przez kolegów samochodem marki V. (...) do miejsca zamieszkania J. W. (1). Z. B. wziął ze sobą kawałek metalowej, hydraulicznej rurki, przerobionej w ten sposób, aby służyła za przedłużenie dźwigni do kluczy samochodowych. K. wysadził G. B. i Z. B. w pewnej odległości od miejsca spotkania z J. W. (1).</p>	<p>Wyjaśnienia Z. B., Wyjaśnienia G. B.,</p>	<p>52, 90, 111v, 293v 84, 97, 106v, 293</p>	
<p>4. J. W. (1) oczekiwał na oskarżonych siedząc na murku opodal miejsca swojego zamieszkania. Trzymał w ręku torbę z telefonami komórkowymi pozostawionymi u niego w mieszkaniu przez G. B..</p>	<p>Wyjaśnienia Z. B., Wyjaśnienia G. B., Zeznania J. W. (1).</p>	<p>52, 90, 111v, 293v 84, 97, 106v, 293 70,43v, 294v - 295</p>	

<p>Idąc na miejsce spotkania z J. W. (1) Z. B. wyprzedził G. B.. Gdy był już blisko J. W. (1) wyjął spod kurtki metalową rurkę i mówiąc „za brata” zaczął uderzać tym przedmiotem pokrzywdzonego. Celował w korpus. Pierwsze uderzenie trafiło J. W. (1) w łokieć. Po zadaniu tego i kolejnego uderzenia J. W. (1) upadł. Z. B. nadal uderzał go rurką po kończynach i plecach. Zadał mu łącznie kilka uderzeń. Wtedy doszedł do nich G. B. to dwukrotnie uderzył J. W. (1) pięścią w korpus. Po tym G. B. spytał się gdzie są jego telefony. Z. B. wskazał mu miejsce gdzie leżała torba z telefonami, którą wcześniej wypuścił z rąk J. W. (1). Następnie G. B. zażądał od J. W. (2) aby ten dał mu swój telefon. Pokrzywdzony uczynił to w obawie przed dalszym stosowaniem wobec niego przemocy. Przekazał G. B. swój telefon marki S. (...) o wartości 500 złotych. Po tym G. B. i Z. B. oddalili się od J. W. (1). Udali się do oczekującego na nich pojazdu V. Passat.</p>			
<p>5. Po odejściu oskarżonych J. W. (1) wrócił do domu i opowiedział o zdarzeniu matce. Nie mówił jej, kto go zaatakował. Mama najpierw zadzwoniła do szpitala, a później go tam zawiozła.</p>	<p>Zeznania J. W. (1)</p>	<p>295</p>	

<p>6. Wracając samochodem do domu, w okolicy miejscowości P., G. i Z. B. porzucili telefon Samsung G. (...), który zabrali w czasie zdarzenia J. W. (2).</p>	<p>Wyjaśnienia Z. B., Wyjaśnienia G. B.,</p>	<p>91, 294 84, 293v</p>	
<p>7. 6 lipca 2020 roku funkcjonariusze policji dokonali zatrzymania Z. B. i G. B..</p>	<p>Protokoły zatrzymania</p>	<p>49, 50</p>	
<p>8. Po zatrzymaniu G. B. wydał funkcjonariuszom policji metalową rurkę hydrauliczną użytą w toku zdarzenia przez Z. B.. Przed zdarzeniem Z. B. rurkę tę używał jako przedłużenie do kluczy samochodowych.</p>	<p>Wyjaśnienia Z. B. Protokół zatrzymania rzeczy</p>	<p>304-305v 60-62</p>	
<p>9. W wyniku zdarzenia J. W. (1) doznał obrażeń w postaci stłuczenia prawego stawu łokciowego oraz ranę tłczoną powłok podudzia prawego, które to obrażenie spowodowały naruszenie czynności narządu ciała pokrzywdzonego na czas nieprzekraczający 7 dni.</p>	<p>Protokół oględzin osoby Dokumentacja szpitalna Opinia</p>	<p>17-18, 11-13, 20 40,158-159, 237</p>	
<p>10. 6 stycznia 2021 roku J. W. (1) otrzymał od Z. i G. B. kwotę 3.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za szkody wyrządzone popełnionym na jego szkodę przestępstwem. W tym też dniu oskarżeni przeprosili pokrzywdzonego i doszło między nimi a</p>	<p>Oświadczenie Zeznania J. W. (1)</p>	<p>287, 295</p>	

<p>pokrzywdzonym do pojednania.</p>			
<p>11. Z. B. urodził się w (...) roku, posiada obywatelstwo polskie, legitymuje się wykształceniem zawodowym w kierunku mechanik i kierowca, jest zatrudniony w Firmie (...) na stanowisku mechanik – maszynista, z którego tytułu osiąga dochody w wysokości 2.350 złotych netto, jest kawalerem, nie posiada dzieci, nie ma nikogo na swoim utrzymaniu, utrzymuje prawidłowe relacje z rodziną, nie nadużywa alkoholu, posiada pozytywną opinię w parafii i miejscu zatrudnienia, nie posiada majątku, w przeszłości nie był karany za przestępstwa.</p>	<p>Dane osobowe, Wywiad kuratora, Opinia proboszcza Opinia pracodawcy, Dane o karalności</p>	<p>292v, 193-194, 286 288 121</p>	
<p>12. G. B. urodził się w (...) roku, jest obywatelem polskim, legitymuje się wykształceniem zawodowym z wyuczonym zawodem monterem zabudowy i robót wykończeniowych w budownictwie, jest zatrudniony na stanowisku operatora ładowarki – koparki w Firmie (...) z K. z czego uzyskuje dochód w wysokości 3.000 złotych netto miesięcznie, jest kawalerem, nie posiada nikogo na swoim utrzymaniu, utrzymuje prawidłowe relacje z</p>	<p>Dane osobowe, Dane o karalności, Wywiad kuratora.</p>	<p>292v, 120 191-192</p>	

rodziną i nie nadużywa alkoholu, w przeszłości miał incydenty z zażywaniem narkotyków, nie był w przeszłości karany za przestępstwa.			
13. G. B. nie wykazuje objawów choroby psychicznej ani cech upośledzenia umysłowego, a w chwili czynu rozumiał jego znaczenie i mógł pokierować swoim zachowaniem.	Opinia psychiatryczna	225	
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	dowód	Numer karty	
2. OCENA DOWODÓW			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1, 2, 3, 4, 5, 6, 8, 10	Wyjaśnienia Z. B., Wyjaśnienia G. B., Zeznania J. W. (1)	Sąd za wiarygodne uznał wyjaśnienia obydwu oskarżonych oraz zeznania J. W. (1) złożone przed sądem i łącznie na tych dowodach oparł ustalenia faktyczne poczynione w sprawie. Wszystkie	

omawiane relacje w pełni ze sobą korelują, w kwestiach kluczowych dla rozstrzygnięcia. W szczególności zgodność ta odnosi się do tego, że do spotkania pomiędzy pokrzywdzonym a oskarżonymi doszło z inicjatywy Z. B. oraz, że podawanym przez niego motywem spotkania był odbiór telefonów komórkowych. Całkowita zgodność omawianych dowodów dotyczy też początkowej fazy spotkania, podczas której Z. B. jako pierwszy podszedł do oczekującego J. W. (1), wyjął metalową rurkę i wypowiadając słowa „za brata” zaczął uderzać nią J. W. (1). Także moment włączenia się do zdarzenia G. B., fakt i sposób zaatakowania przez niego J. W. (2), również jest opisywany zbieżnie i spójnie w relacjach wszystkich omawianych osób. Te okoliczności zadecydowały o nadaniu waloru pełnej wiarygodności wszystkim omawianym dowodom ze źródeł osobowych. Podkreślenia wymaga to, iż wszystkie omawiane relacje znajdują potwierdzenie w opinii biegłego medycyny sądowej, który stwierdził istnienie obrażeń w tych obszarach ciała pokrzywdzonego, w które, wedle wszystkich relacji, był uderzany J. W. (1). Dla nadania waloru wiarygodności

wyjaśnieniom oskarżonych nie bez wpływu pozostawało i to, że sąd nie dopatrył się w nich istotnego pomniejszenia roli w przestępstwie. Zarówno Z. B., jak i G. B. zgodnie opisali przedmiot jakim posługiwał się Z. B. w czasie zdarzenia oraz wydali go organom ścigania, a uczynili to mając świadomość, iż jest to przedmiot metalowy i ciężki. Nie kwestionowali też faktu zadawania tym przedmiotem pokrzywdzonemu kilkukrotnie uderzeń i zażądania od niego wydania własnego telefonu komórkowego. Nie podważali, że działali wspólnie.

Symptomatyczne dla sądu było przy tym to, iż oskarżeni indagowani wprost o sposób zażądania telefonu wykluczyli, aby była to prośba. G. B. opisał to jako żądanie „dawaj jeszcze swój telefon” (k.293), zaś Z. B. podkreślił, że po tym żądaniu pokrzywdzony był wystraszony (k.294). Co najważniejsze, przyznali się do czynu, który w pierwotnej, przyjętej przez prokuratora wersji, stanowił zbrodnię. Te okoliczności utwierdziły sąd w przekonaniu, że wyjaśnienia oskarżonych mają charakter szczerzy.

Takiej oceny nie burzy fakt, iż wyjaśnienia oskarżonych nie są

do końca konsekwentne. Pojawiają się w nich różnice dotyczące tego ile razy G. B. uderzył J. W. (1), tego czy widział on przed zdarzeniem, że Z. B. posiada metalową rurkę oraz tego, kto zażądał od J. W. (1) wydania telefonu komórkowego. W tej części analiz sąd uznał, iż omawiane rozbieżności nie stanowią podstawy do odrzucenia prawdziwości całości wyjaśnień oskarżonych. Po odczytaniu im wcześniejszych relacji potwierdzili oni opisany w nich przebieg zdarzenia. W świetle konsekwentnego przyznawania się obydwu oskarżonych do zarzucanego im czynu i to w surowszej, niż przyjętej ostatecznie przez sąd postaci, sąd uznał, że rozbieżności te nie mają istotnego znaczenia dla uznania wyjaśnień oskarżonych za dowody w pełni wiarygodne. Podkreślenia wymaga przy tym, iż w ocenie sądu najbardziej odpowiadające rzeczywistości są wyjaśnienia oskarżonych złożone przed prokuratorem (k.90,97). Są one najpełniejsze, wyczerpujące oraz, co ważne, złożone były w bliskiej odległości od zdarzenia, ale po „opadnięciu” emocji związanych z zatrzymaniem.

Z kolei uznając za wiarygodne zeznania J. W. (1) sąd nie stracił z pola widzenia faktu, iż także ten dowód nie jest całkowicie konsekwentny. J. W. (1) w początkowej fazie postępowania nie opisał zdarzenia w sposób zgodny z rzeczywistością, do czego, w późniejszej fazie postępowania, się przyznał. Podczas pierwszej procesowej relacji zataił on tożsamość osób, które go zaatakowały. W dalszej części postępowania przygotowawczego, jak i przed sądem, przyznał się do zatajenia danych oskarżonych. Wskazując motywy, jeszcze w toku śledztwa, opisał, że nie podał tych danych bo obawiał się oskarżonych, przed sądem zaś wyjaśnił, iż uczynił tak, bo chciał tę sprawę z oskarżonymi wyjaśnić osobiście. Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego złożonym przed sądem, co do motywów zatajenia danych oskarżonych. Rzeczywiście mając na względzie bliską znajomość z oskarżonymi, wyrażoną uczestniczeniem u nich w całonocnych imprezach i umożliwieniem nocowania u niego G. B., mógł on nie chcieć ukierunkowywać przeciwko nim postępowania karnego. Także w pozostałych kwestiach sąd dał wiarę

zeznaniom pokrzywdzonego złożonych na rozprawie. W ocenie sądu, wcześniejsze relacje J. W. (1), choć przed sądem wspomniał, że co do przebiegu zdarzenia odpowiadają one prawdziwemu biegowi wydarzeń, to w rzeczywistości w istotnych elementach są one sprzeczne z zeznaniami złożonymi na rozprawie. Są one też sprzeczne z konsekwentnymi wyjaśnieniami oskarżonych, składanymi w przekroju całego postępowania. Uwzględniając, iż J. W. (1) świadomie i intencjonalnie zatajał w pierwszych relacjach prawdziwe okoliczności, sąd uznał, iż zeznania te mogą stanowić podstawę do odtwarzania okoliczności faktycznych tylko w tym fragmentach, które są zgodne z późniejszymi depozycjami pokrzywdzonego oraz wyjaśnieniami oskarżonych. Z tych względów sąd odrzucił prawdziwość tej części zeznań J. W. (1) złożonych w toku postępowania przygotowawczego, w których podał on, że w czasie żądań wydania telefonu był on jeszcze bity oraz, że w toku zdarzenia G. B. go kopał. Te bowiem elementy nie znalazły potwierdzenia zarówno w wyjaśnieniach oskarżonych, jak i zeznaniach

		pokrzywdzonego złożonych na rozprawie.	
7, 8, 9, 13	<p>Protokoły oględzin, protokoły zatrzymania osób i rzeczy,</p> <p>Opinia biegłego medycyny sądowej,</p> <p>Dokumentacja szpitalna,</p> <p>Opinia biegłych psychiatrów.</p>	<p>Za w pełni wiarygodne sąd uznał opinię biegłej medycyny sądowej, która określała stopień obrażeń doznanych przez pokrzywdzonego oraz biegłych lekarzy psychiatrów oceniających stan zdrowia psychicznego oskarżonego G. B. i jego poczytalność. Wszyscy biegli wykonujący badania legitymują się odpowiednimi kwalifikacjami i doświadczeniem zawodowym. Opinie są kompletne, stanowcze i niesprzeczne. Wydane zostały na udostępnionym materiale medycznym i dowodowym. Biegli starannie, przekonująco i z powołaniem się na aktualny stan wiedzy oraz okoliczności wynikające z akt sprawy, odnieśli się do powierzonych im kwestii, a wywiedzione wnioski były przekonująco i wyczerpująco umotywowane. Stąd też sąd w pełni oparł ustalenia na wszystkich opiniach we właściwych częściach stanu faktycznego. Za wiarygodne sąd uznał dowody z dokumentacji medycznych oraz protokołu oględzin pokrzywdzonego. Brak jest podstaw do zakwestionowania wartości omawianych dowodów. Dokumentacja medyczna została</p>	

		<p>sporządzona przez wykwalifikowanych pracowników służby zdrowia, którzy legitymują się właściwą wiedzą i umiejętnościami. Także dokumentację policyjną w postaci protokołów oględzin, zatrzymania rzeczy i zatrzymań osób sąd uznał za materiał w pełni rzetelny i wiarygodny. Czynności zostały wykonane przez odpowiednio przeszkolonych funkcjonariuszy, w oparciu o odpowiednie procedury, zaś protokoły z tych czynności zostały sporządzone prawidłowo, i co istotne ani uczestnicy czynności, ani strony nie kwestionowali rzetelności tychże protokołów.</p>	
11, 12	<p>Dane osobowe, wywiad kuratora,</p> <p>Opinie prywatne proboszcza i pracodawcy</p>	<p>Za w pełni wiarygodne sąd uznał dowody z dokumentów, w tym wywiadu kuratora i danych o karalności. Brak jest podstaw do kwestionowania rzetelności sporządzenia powyższych dokumentów oraz danych w nich zawartych. Zostały opracowane przez uprawnionych i prawidłowo przeszkolonych urzędników. Zawarte w tych dokumentach dane zostały w większości potwierdzone przez oskarżonych. Także za wiarygodne sąd uznał opinie prywatne o oskarżonym, które</p>	

		sporządzone zostały przez Proboszcza parafii, w której zamieszkuje Z. B. i jego pracodawcę. Treść tych dokumentów koreluje z ustaleniami kuratora i danymi o karalności Z. B., stąd też sąd nie znalazł powodów do zakwestionowania rzetelnego charakteru tychże dokumentów.	
2.2 Dowody nieuwzględnione przy ustalaniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	punkt rozstrzygnięcia wyroku	oskarżony	
3.1 Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1Aa	Z. B.	
3.2 Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	1 (...)	G. B.	
3.1 Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia	1Ba	Z. B.	

postępowania zgodna z zarzutem			
3.2 Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	1Bb	G. B.	
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Sąd nie podzielił poglądu prokuratora, że zachowanie oskarżonych wypełniło znamiona jednego przestępstwa wypełniającego dyspozycję art. 280 § 2 k.k. W ocenie sądu całość zdarzenia dzieliło się na dwa różne etapy, które w istocie wypełniły znamiona dwóch odrębnych przestępstw. Pierwszy etap polegał na pobiciu J. W. (1) przez G. i Z. B. drugi, na zaborze przez oskarżonych pokrzywdzonemu telefonowi komórkowego po uprzednim zagrożeniu mu zastosowaniem przemocy. Takie ustalenia sądu wynikały z analizy spójnego i konsekwentnego, w tej części, materiału dowodowego. Zarówno bowiem Z. B., jak i G. B. konsekwentnie wskazywali, że intencją udania się do J. W. (1) było odebranie pozostawionych u niego, przez G. B., telefonów oraz „danie mu nauczki” - wystraszenie,			

za to że poróżnił ich jako braci. Z relacjami tymi pozostają w zgodzie zeznania J. W. (1), który opisał, że podchodząc do niego i zadając pierwsze uderzenia, Z. B. oświadczył, iż to „za brata”. W tym stanie rzeczy sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania wersji podawanej przez oskarżonych, co do tego, że pierwotnym, i realizowanym początkowo zamiarem, było danie nauczki pokrzywdzonemu, które ostatecznie przyjęło formę pobicia. Kluczowym dla sądu było i to, iż od chwili złożenia oświadczenia, że uderzenia zadawane są „za brata”, do zakończenia zadawania uderzeń, oskarżeni nie wyrazili w żaden sposób woli żądania wydania im przez pokrzywdzonego należących do niego przedmiotów. Nie uczynili tego ani gestami, ani werbalnie. Zażądanie G. B. skierowane do J. W. (1) w zakresie wydania mu telefonu komórkowego, stanowiącego własność pokrzywdzonego, nastąpiło już po zakończeniu zadawania uderzeń (co omówione zostało w części analizy dowodów). To przekonało sąd do uznania, iż żądanie wydania telefonu komórkowego zaistniało spontanicznie, w realizacji zamiaru nagłego, który zmaterializował się już po zakończeniu stosowania

przez oskarżonych przemocy w stosunku do J. W. (1). Te okoliczności, w zakresie różnych zamiarów i różnych czynności podjętych w ich wykonaniu, zadecydowały przyjęciu przez sąd, że na całość zdarzenia składały się dwa różne etapy zachowań oskarżonych, które powinny podlegać odrębnej kwalifikacji.

Jak wynika z zebranego i omówionego materiału dowodowego pierwszy etap zdarzenia polegał na zadawaniu przez oskarżonych uderzeń pokrzywdzonemu, przy czym G. B. uderzył pokrzywdzonego dwukrotnie pięściami w korpus, zaś Z. B. uczynił to uderzając J. W. (1) kilkukrotnie w kończyny i korpus posługując się trzymaną w ręku metalową rurką. Takie zachowanie oskarżonych wypełniło w ocenie sądu znamiona czynu opisanego w treści art. 158 § 1 k.k. Działając wspólnie i jednocześnie uderzali J. W. (1). Nadto działania te naraziły pokrzywdzonego na wystąpienie poważnych skutków zdrowotnych. Taka konkluzja wynika tak z faktu, że pokrzywdzony odniósł obrażenia na różnych częściach ciała. Zagrożenie wystąpienia poważnych skutków zdrowotnych wynika na koniec z faktu użycia przez Z. B. przedmiotu w

postaci metalowej rurki. Zadawanie uderzeń tym przedmiotem znacząco zwiększyło zagrożenie dla zdrowia i życia pokrzywdzonego.

Jednocześnie, sąd przyjmując, że podczas zdarzenia Z. B. posługiwał się tą rurką, nie znalazł podstaw do przypisania mu kwalifikowanej formy przestępstwa. Metalowa rurka, choć niewątpliwie jest przedmiotem długim i twardym oraz zwiększającym ryzyko spowodowania poważnych skutków zdrowotnych, nie była przedmiotem podobnie niebezpiecznym do broni palnej lub noża. Przedmiot podobnie niebezpieczny do broni palnej lub noża musi posiadać takie cechy, które decydują o jego „niebezpieczności” w toku normalnego użycia. Cechy tej nie można wywodzić ze sposobu użycia przedmiotu w konkretnej sytuacji, co w rozpoznawanej sprawie miałyby miejsce, albowiem to sposób użycia przez Z. B. zwiększył niebezpieczeństwo wystąpienia poważnych skutków na zdrowiu, a nie cechy samej rurki, która przeznaczona była do ułatwiania wykonywania przez oskarżonego prac przy naprawach samochodów (podobnie w wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 15 listopada 2000 r. II Aka 199/00; publikacja

legalis nr 49748). W tych warunkach sąd nie mógł przypisać Z. B. wypełnienia znamion czynu stypizowanego w art. 159 k.k. Nie bez znaczenia dla powyższych ustaleń pozostawał fakt, iż pomimo kilkukrotnego użycia przedmiotowej rurki wobec pokrzywdzonego, wystąpiły u niego jedynie niewielkie obrażenia, zaś na niektórych częściach ciała które były uderzane, na przykład plecy, obrażenia nie wystąpiły wcale. Te okoliczności dodatkowo podkreślają, że użyta podczas zdarzenia przez Z. B. rurka nie była przedmiotem podobnie niebezpiecznym do noża czy broni palnej, choć jest przedmiotem masywnym i ciężkim (podobnie w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 12 kwietnia 2018 roku w sprawie II AKa 56/18; publikacja legalis nr 1871231).

Jak wynika natomiast z zebranego i omówionego materiału dowodowego odnoszącego się do drugiego etapu zdarzenia, w tej części zachowanie oskarżonych polegało na zażądaniu wydania telefonu komórkowego stanowiącego własność J. W. (1) po uprzednim zagrożeniu mu zastosowaniem przemocy. Przyjmując to ustalenie sąd nie stracił z pola widzenia faktu,

iż żądając wydania telefonu oskarżeni nie wypowiedzieli żadnych słów. E. – groźba nie była wyrażona werbalnie. To, że zastosowana została groźba zastosowania przemocy sąd wywiódł na podstawie zeznań pokrzywdzonego, który opisał, że po zażądaniu przez G. B. telefonu komórkowego niezwłocznie go wydał albowiem obawiał się, że w przypadku odmowy ponownie będzie on uderzany. Istotnie, w świetle zdarzeń które miały miejsce tuż przed zażądaniem wydania telefonu, podczas których oskarżeni wspólnie bili pokrzywdzonego, jak i tonu, w jakim żądanie to zostało wypowiedziane oraz przyjętych przez nich postaw, mógł on obawiać się ponownego użycia względem niego przemocy. Groźba zastosowania względem pokrzywdzonego przemocy wynikała zatem z sytuacji i miała charakter konkludentny, co nie zmienia w ocenie sądu faktu, iż rzeczywiście zaistniała. Te wszystkie okoliczności zadecydowały o uznaniu, że zachowania podjęte przez oskarżonych w drugim etapie zdarzenia wypełniły znamiona art. 280 § 1 k.k.

4. Kary, środki karne, przepadek, środki kompensacyjne i środki

związane z poddaniem sprawcy próbie			
oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
Z. B.	1Aa	1A	<p><i>Jako okoliczności obciążające sąd uznał:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - zaplanowanie działania, - działanie wspólne z inną osobą, - posługiwanie się przedmiotem zwiększającym niebezpieczeństwo spowodowania obrażeń, - wiodącą rolę w przestępstwie, <p><i>Jako okoliczności łagodzące sąd uznał:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - Popęlnienie czynu przed ukończeniem 21 roku życia - w warunkach sprawcy młodocianego, - Zastosowanie przemocy fizycznej na niewielkim poziomie, - spowodowanie nieznacznych skutków zdrowotnych u pokrzywdzonego, - przyznanie się do przypisanego czynu, - Poprawne zachowanie przed i po popełnieniu przypisanego czynu i krytyczny stosunek do tego przestępstwa, - Dotychczasową niekaralność,

- przeproszenie
pokrzywdzonego,
pojednanie się z nim
oraz zapłatę na jego rzecz
zadośćuczynienia,

Prowadząc rozważania w
zakresie kary, która winna
być wymierzona Z. B. sąd
uznał, że nawet najniższa
kara przewidziana w
art. 158 § 1 k.k.
– pozbawienia wolności,
byłaby niewspółmiernie
surowa w odniesieniu
do wymienionych wyżej
okoliczności mających
wpływ na jej wymiar. Sąd
uznał, że w tym wypadku,
a to biorąc pod uwagę
faktyczne pojednanie
się oskarżonego i
pokrzywdzonego,
przeprosiny, a także
zapłatę przez oskarżonego
na rzecz pokrzywdzonego
zadośćuczynienia, jak i
to, że przypisane
oskarżonemu
przestępstwo nie
spowodowało trwałych,
negatywnych skutków na
zdrowiu pokrzywdzonego,
sąd uznał, że kara 1 roku
i 3 miesięcy ograniczenia
wolności polegającą na
wykonywaniu
nieodpłatnej
kontrolowanej pracy na
cele społeczne w wymiarze
30 (trzydziestu) godzin
miesięcznie, będzie karą
adekwatną do stopnia
winy i spełni tak
cele wychowawcze, jak i
w zakresie społecznego
oddziaływania.

Wymierzenie takiej kary
sąd uznał za możliwe,

			<p>albowiem wszystkie opisane w niniejszym akapicie okoliczności wypełniają przesłanki nadzwyczajnego złagodzenia kary opisane w art. 60 § 2 punkt 1 k.k. Podkreślenia wymaga, iż przepis ten nie zakreśla zamkniętego katalogu przesłanek stosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu o jego reguły, co wprost wynika ze sformułowania „w szczególnie uzasadnionych wypadkach (...) w szczególności”, co uprawniało sąd do przyjęcia, że w sprawie wystąpiło szereg okoliczności łagodzących, przekonujących do zastosowania względem oskarżonego dobrodziejstwa art. 60 § 2 k.k. Wymierzając karę, w podstawie jej wymiaru, sąd powołał punkt 1 tego przepisu art. 60 § 2 k.k., gdyż w przepisie tym wprost powołana została przesłanka pojednania.</p>
Z. B.	1Ba	1B	<p><i>Jako okoliczności obciążające sąd uznał:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - działanie wspólne z inną osobą, <p><i>- Jako okoliczności łagodzące sąd uznał:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - Popelnienie czynu przed ukończeniem 21 roku życia - w warunkach sprawcy młodocianego,

- popełnienie czynu bez użycia przemocy,

- przyznanie się do przypisanego czynu,

- nieznaczną wartość przedmiotu przestępstwa,

- Poprawne zachowanie przed i po popełnieniu przypisanego czynu i krytyczny stosunek do tego przestępstwa,

- Dotychczasową niekaralność,

- przeproszenie pokrzywdzonego, pojednanie się z nim oraz zapłatę na jego rzecz odszkodowania i zadośćuczynienia,

Prowadząc rozważania w zakresie kary, która winna być wymierzona Z. B. sąd uznał, że nawet najniższa kara przewidziana w art. 280 § 1 k.k. – 2 lat pozbawienia wolności, byłaby niewspółmiernie surowa w odniesieniu do wymienionych wyżej okoliczności mających wpływ na jej wymiar. Sąd uznał, że w tym wypadku, a to biorąc pod uwagę faktyczne pojednanie się oskarżonego i pokrzywdzonego, przeprosiny, a także zapłatę przez oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego odszkodowania i zadośćuczynienia, sąd uznał, że kara 1 roku pozbawienia wolności, będzie karą adekwatną do stopnia winy i spełni tak

			<p>cele wychowawcze, jak i w zakresie społecznego oddziaływania.</p> <p>Wymierzenie takiej kary sąd uznał za możliwe, albowiem wszystkie opisane w niniejszym akapicie okoliczności wypełniają przesłanki nadzwyczajnego złagodzenia kary opisane w art. 60 § 2 punkt 1 k.k. Podkreślenia wymaga, iż przepis ten nie określa zamkniętego katalogu przesłanek stosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu o jego reguły, co wprost wynika ze sformułowania „w szczególnie uzasadnionych wypadkach (...) w szczególności”, co uprawniało sąd do przyjęcia, że w sprawie wystąpiło szereg okoliczności łagodzących, przekonujących do zastosowania względem oskarżonego dobrodziejstwa art. 60 § 2 k.k. Wymierzając karę, w podstawie jej wymiaru, sąd powołał punkt 1 tego przepisu art.60 § 2 k.k., gdyż w przepisie tym wprost powołana została przesłanka pojednania.</p>
G. B.	1 (...)	1A	<p><i>Jako okoliczności obciążające sąd uznał:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - zaplanowanie działania, - działanie wspólne z inną osobą,

Jako okoliczności łagodzące sąd uznał:

- Zastosowanie przemocy fizycznej na niewielkim poziomie,

- spowodowanie nieznacznych skutków zdrowotnych u pokrzywdzonego,

- podrzędną rolę w przestępstwie,

- przyznanie się do przypisanego czynu,

- Poprawne zachowanie przed i po popełnieniu przypisanego czynu i krytyczny stosunek do tego przestępstwa,

- Dotychczasową niekaralność,

- przeproszenie pokrzywdzonego, pojednanie się z nim oraz zapłatę na jego rzecz zadośćuczynienia,

Prowadząc rozważania w zakresie kary, która winna być wymierzona G. B. sąd uznał, że nawet najniższa kara przewidziana w art. 158 § 1 k.k. – pozbawienia wolności, byłaby niewspółmiernie surowa w odniesieniu do wymienionych wyżej okoliczności mających wpływ na jej wymiar. Sąd uznał, że w tym wypadku, a to biorąc pod uwagę faktyczne pojednanie się oskarżonego i pokrzywdzonego, przeprosiny, a także

zapłatę przez oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego zadośćuczynienia, jak i to, że przypisane oskarżonemu przestępstwo nie spowodowało trwałych, negatywnych skutków na zdrowiu pokrzywdzonego, sąd uznał, że kara 1 roku ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie, będzie karą adekwatną do stopnia winy i spełni tak cele wychowawcze, jak i w zakresie społecznego oddziaływania.

Wymierzenie takiej kary sąd uznał za możliwe, albowiem wszystkie opisane w niniejszym akapicie okoliczności wypełniają przesłanki nadzwyczajnego złagodzenia kary opisane w art. 60 § 2 punkt 1 k.k. Podkreślenia wymaga, iż przepis ten nie określa zamkniętego katalogu przesłanek stosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu o jego reguły, co wprost wynika ze sformułowania „w szczególności uzasadnionych wypadkach (...) w szczególności”, co uprawniało sąd do przyjęcia, że w sprawie wystąpiło szereg okoliczności łagodzących, przekonujących do

			<p>zastosowania względem oskarżonego dobrodziejstwa art. 60 § 2 k.k. Wymierzając karę, w podstawie jej wymiaru, sąd powołał punkt 1 tego przepisu art.60 § 2 k.k., gdyż w przepisie tym wprost powołana została przesłanka pojednania.</p>
G. B.	1Bb	1B	<p><i>Jako okoliczności obciążające sąd uznał:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - działanie wspólne z inną osobą, - wiodącą rolę w przestępstwie, <p><i>Jako okoliczności łagodzące sąd uznał:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - popełnienie czynu bez użycia przemocy, - przyznanie się do przypisanego czynu, - nieznaczną wartość przedmiotu przestępstwa, - Poprawne zachowanie przed i po popełnieniu przypisanego czynu i krytyczny stosunek do tego przestępstwa, - Dotychczasową niekaralność, - przeproszenie pokrzywdzonego, pojednanie się z nim oraz zapłatę na jego rzecz odszkodowania i zadośćuczynienia, <p>Prowadząc rozważania w zakresie kary, która winna być wymierzona G. B. sąd uznał, że nawet najniższa</p>

			<p>kara przewidziana w art. 280 § 1 k.k. – 2 lat pozbawienia wolności, byłaby niewspółmiernie surowa w odniesieniu do wymienionych wyżej okoliczności mających wpływ na jej wymiar. Sąd uznał, że w tym wypadku, a to biorąc pod uwagę faktyczne pojednanie się oskarżonego i pokrzywdzonego, przeprosiny, a także zapłatę przez oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego odszkodowania i zadośćuczynienia, sąd uznał, że kara 1 roku pozbawienia wolności, będzie karą adekwatną do stopnia winy i spełni tak cele wychowawcze, jak i w zakresie społecznego oddziaływania.</p> <p>Wymierzenie takiej kary sąd uznał za możliwe, albowiem opisana w niniejszym akapicie okoliczność wypełnia przesłanki nadzwyczajnego złagodzenia kary opisane w art. 60 § 2 punkt 1 k.k.</p>
5. INNE ROZSTRZYGNIECIA ZAWARTE W WYROKU			
oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
Z. B.	2	1Ba	Uwzględniając prowadzenie przez oskarżonego poprawnego życia rodzinnego i zawodowego, odpowiadanie w

			<p>warunkach sprawcy młodocianego oraz odbyty już krótkotrwały pobyt w warunkach izolacji wynikający z zastosowanego środka zapobiegawczego, sąd uznał, że w przypadku Z. B. nie jest konieczne bezwarunkowe wykonanie orzeczonej względem niego kary pozbawienia wolności. W ocenie sądu dla osiągnięcia celów kary względem tego oskarżonego oraz wdrożenia go do przestrzegania porządku prawnego, w tym zapobieżenia powrotowi do przestępstwa wystarczające będzie poddanie go próbie. Uwzględniając wagę czynu, jego skutki oraz granice probacji wyznaczone dla sprawcy młodocianego sąd uznał, że średni, czteroletni okres próby będzie adekwatnym okresem do monitorowania zachowania oskarżonego i zachodzących w nim zmian.</p>
Z. B.	3 i 6	1Ba	<p>W celu dodatkowego zabezpieczenia oskarżonego Z. B. przed powrotem do przestępstwa sąd oddał oskarżonego pod dozór kuratora oraz zobowiązał do informowania kuratora w okresach sześciomiesięcznych o przebiegu okresu próby.</p>

Z. B.	7A	1Aa	Na poczet kary ograniczenia wolności orzeczonej względem Z. B., która ma charakter bezwzględny, sąd zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia go wolności 6 lipca 2020 roku godzina 6:10 do 8 października 2020 roku godzina 15:30.
G. B.	4	1Bb	Uwzględniając dotychczasową niekaralność oskarżonego G. B. za przestępstwa, prowadzenie poprawnego życia zawodowego oraz odbyty już krótkotrwały pobyt w warunkach izolacji wynikający z zastosowanego środka zapobiegawczego, sąd uznał, że w przypadku G. B. nie jest konieczne bezwarunkowe wykonanie orzeczonej względem niego kary pozbawienia wolności. W ocenie sądu dla osiągnięcia celów kary oraz wdrożenia go do przestrzegania porządku prawnego, w tym zapobieżenia powrotowi do przestępstwa wystarczające będzie poddanie go próbie. Uwzględniając wagę czynu sąd uznał, że maksymalny trzyletni okres będzie adekwatnym okresem do monitorowania zachowania oskarżonego i zachodzących w nim zmian.
G. B.	5, 6	1Bb	W celu dodatkowego zabezpieczenia

			oskarżonego przed powrotem do przestępstwa sąd oddał oskarżonego pod dozór kuratora w okresie próby zobowiązał go do informowania kuratora w okresach sześciomiesięcznych o przebiegu okresu próby.
G. B.	7B	1 (...)	Na poczet kary ograniczenia wolności orzeczonej względem G. B., która ma charakter bezwzględny, sąd zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia go wolności 6 lipca 2020 roku godzina 6:10 do 8 października 2020 roku godzina 15:30.
Z. B.	8	1A	Ponieważ dowód rzeczowy w postaci metalowej rury hydraulicznej o długości 63 cm. służył do popełnienia przestępstwa, sąd orzekł jego przepadek.
6. Inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			

<p>Sąd nie orzekł kary łącznej wobec obydwu oskarżonych, którym wymierzono kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania oraz kary ograniczenia wolności, choć przepis art. 87 § 1 k.k. teoretycznie obliguje takiego rozstrzygnięcia. W ocenie sądu sposób reakcji karnej ukształtowany dla obydwu oskarżonych dwiema odrębnymi rodzajowo karami za przypisane im przestępstwa, będzie adekwatniej oddziaływał na nich wychowawczo i wdrażał do przestrzegania porządku prawnego. W tej sytuacji oraz mając na względzie treść Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 11 czerwca 2011 roku w sprawie P 20/17, w którym zakwestionowano konstytucyjność art. 87 § 1 k.k. w zakresie w jakim obligatoryjnie nakazuje on orzekanie kary łącznej pozbawienia wolności w przypadku wymierzenia oskarżonym kar pozbawienia wolności i ograniczenia wolności, sąd odstąpił od orzekania kary łącznej wobec obydwu oskarżonych.</p>		
<p>7. KOSZTY PROCESU</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	

9.	<p>Sąd zasądził od Z. B. kwotę 1.777,84 złotych tytułem przypadających na niego kosztów postępowania złotych na którą składały się opłaty i wydatki Skarbu Państwa uznając, że ich uiszczenie nie wpłynie na możliwość zaspokojenia przez oskarżonego kosztów jego koniecznego utrzymania.</p>	
11.	<p>Sąd zasądził od G. B. kwotę 1.084,01 złotych tytułem przypadających na niego kosztów postępowania złotych na którą składały się opłaty i wydatki Skarbu Państwa uznając, że ich uiszczenie nie wpłynie na możliwość zaspokojenia przez oskarżonego kosztów jego koniecznego utrzymania.</p>	
8. PODPIS		